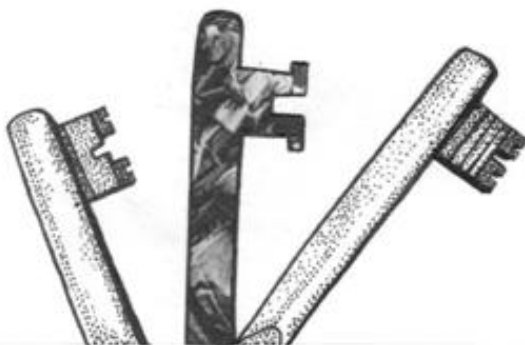
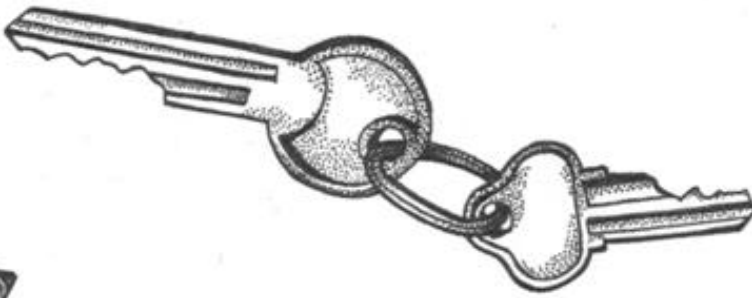
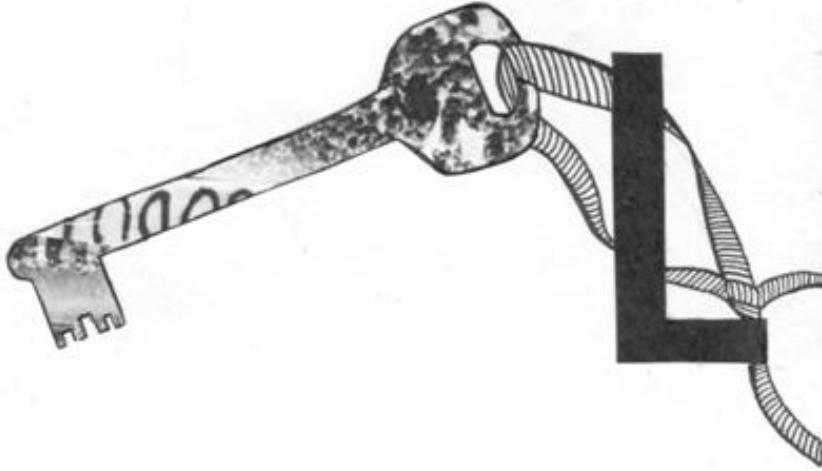

BOJ 2019 LER

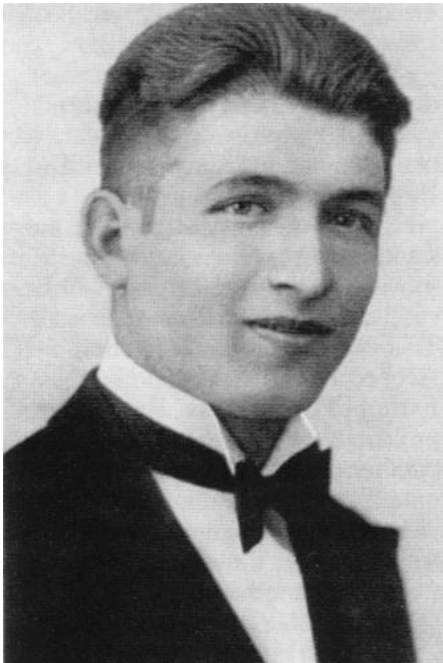
Milí čtenáři,
kdybyste jen tušili, jak dobrodružnou, adrenalinovou minulost má za sebou časopis, který držíte v ruce. Kolika kotrmelci osudu si prošel, jak často to s ním vypadalo bledě, nahnutě, kriticky. Víte, bez urážky, vy to máte jednoduché. Nastoupíte si na gympl, pár let uteče jako voda, vy si mezitím stihnete prolistovat pár těch našich vydání a zaregistrovat, že nějaký Bojler vůbec existuje, no a pak sbohem...
Moje vlastní perspektiva je poněkud odlišná. Byl jsem totiž u toho, když tento časopis v roce 2003 vznikl. Přihlížel jsem všem jeho krizím i tvůrčím vzletům. Vítal se a pak zase loučil s jednotlivými redakcemi. Takže se nemůžete divit, že to všechno prožívám poněkud osobněji a emotivněji. A když už to v loňském školním roce vypadalo vážně na bojlerovský funus, když už jsem se začínal smířovat s temnou představou, že „to konečně přišlo“, stal se další z řady zázraků, které náš časopis provázejí už od počátku: z popela letních prázdnin vstala neopotřebovaná, mladá redakce,
do toho se nám z Ameriky fenomenálně vrátila „staronová“ šéfredaktorka Magda Ostárková – a sváteční vydání je na světě.
Proč sváteční? Inu, už proto, že vůbec existuje. Bojler bude dál hřát, zdá se. A samozřejmě také proto, že vychází u příležitosti významného výročí Sametové revoluce. Hmm. Už už to vypadalo beznadějně. A pak přišli iniciativní studenti a začaly se dít velké věci... To teď mluvím o Bojleru. Ale té paralely jste si určitě všimli i sami. Přinášíme vám vydání, které však nechce být historické nebo nostalgické. Chce vám ukázat váš vlastní svět. Svět dnešních studentů, kteří také mají svůj výrazný hlas. Svobodný hlas. A to – ani náhodou – není vždy a všude samozřejmé. Přečtěte si tenhle nový Bojler a dopřejte si tu opravdovou radost z toho, že jej čtete. A že máte příležitost v něm třeba jednou také zanechat svou vlastní vzácnou stopu.

Lukáš Bárta, garant a kmotr

Historie sametové revoluce

Karolína Mihulová, 6.B

Když se řekne 17. Listopad, většině z nás se vybaví 17. 11. 1989 neboli Sametová revoluce, kterou si každoročně připomínáme. Letos jde dokonce o svobodných 30 let. Záměrně v názvu tento rok nezmiňuji, neboť to není jediný sedmnáctý listopad, který je pro naši republiku významný.

Místo konání studentské manifestace 17. listopadu 1989 na pražském Albertově nebylo vybráno náhodně. 15. listopadu 1939 byl ze zdejšího patologického ústavu vypraven pohřební vůz s ostatky studenta Jana Opletala, který podlehl těžkému zranění, jež utrpěl během protinacistické demonstrace na státní svátek 28. října. V reakci na opakované demonstrace v den jeho pohřbu nacisté v noci z 16. na 17. listopadu 1939 uzavřeli všechny české vysoké školy, devět studentů popravili a tisíce dalších deportovali do koncentračních táborů. 17. listopad se později stal *Mezinárodním dnem studentů*. Jan Opletal nebyl jedinou obětí střelby gestapa na demonstraci 28. října 1939. Zastřelen byl tehdy také osmnáctiletý dělník Václav Sedláček, který na místě zemřel.

V roce 1989 se manifestovalo opět na Albertově k 50. výročí uzavření českých vysokých škol nacisty. Původní pietní akt přerostl v protirežimní demonstraci, jež byla nelítostně potlačena. Akce odstartovala sametovou revoluci, která vedla ke svržení totalitního režimu v Československu.

Po skončení oficiální části demonstrace se účastníci demonstrace neplánovaně vydali do centra Prahy. Postupovali po nábřeží Vltavy k Národnímu divadlu, po Národní třídě směrem na Václavské náměstí. Národní třídu zatarasily

policejní pořádkové jednotky, které demonstranty zastavili a zablokovali jim ústup z Národní třídy zpět k Národnímu divadlu. Přibližně 10 000 demonstrantů tak bylo uzavřeno mezi dvěma policejními kordony. Demonstranti si před příslušníky Pohotovostní jednotky Sboru národní bezpečnosti (SNB) sedli na zem, zapalovali svíčky a dívky vkládaly za ochranné štíty policistů květiny. Skandovala se hesla jako například „Máme holé ruce“, „Ať žije Havel“, „Svobodu“, zpívala se hymna.

Policisté vyzývali demonstranty k rozchodu, ale mohli odejít pouze uličkou, vytvořenou policisty, kde byli demonstranti surově bití obušky. Někteří demonstranti byli zatčeni. Podle pozdějších zjištění bylo během zásahu zraněno až 568 lidí. Někteří studenti se

ukryli do okolních divadel, kde o průběhu demonstrace informovali herce.

Od soboty 18. listopadu se začaly šířit informace o zásahu policie proti studentům, a také fáma o tom, že při zásahu údajně zemřel student Martin Šmíd. Zpráva byla odvysílána i v rádiu Svobodná Evropa (což bylo rádio, které v té době zveřejňovalo ze zahraničí necenzurované informace o komunistickém režimu). Tato zpráva vedla k radikalizaci studentů a celé společnosti, i když později se ukázalo, že nebyla pravdivá a nikdo nezemřel. V divadlech a na vysokých školách začaly vznikat stávkové výbory, které požadovaly, aby byl zásah příslušníku SNB vyšetřen a aby byly potrestány osoby, které jsou za tento zásah zodpovědné. V Realistickém divadle (nynější Švandovo divadlo v Praze byla navržena týdenní stávka na podporu studentstva). Tímto se herci přidali ke studentům, kteří na pražském DAMU už ten den vyhlásili týdenní stávku a ustavili první stávkový výbor.

V neděli 19. listopadu se z iniciativy Václava Havla sešli v pražském Činoherním klubu představitelé různých skupin opozice, kteří založili občanské hnutí reprezentující nekomunistickou část společnosti - Občanské fórum. Občanské fórum vyjádřilo nespokojenost s vládnoucími složkami státu a

požadovalo odstoupení vedoucích politiků a propuštění politických vězňů. Ne Slovensku, které v té době bylo součástí společného státu, vznikla téhož dne Verejnost' proti násiliu. Pražská divadla nehrála a místo představení pořádala diskusní večery s veřejností, na kterých šířili informace o událostech na Národní třídě.

Od pondělí 20. listopadu byla na většině pražských vysokých škol vyhlášena stávka, přestalo se vyučovat, studenti okupovali školy, diskutovali s herci, kteří za nimi přicházeli, a připravovali letáky a další informační materiály, aby šířili informace mezi celou společnost. Postupně se uzavíraly vysoké školy po celém území Československa.

Od 20. listopadu se každý den konaly demonstrace, nejprve v Praze, pak i na dalších místech republiky. Největší demonstrace probíhaly na Václavském náměstí, kde se již v pondělí 20. listopadu odpoledne sešlo přibližně 100 000 lidí.

21. listopadu na Václavském náměstí v Praze poprvé vystoupil spisovatel Václav Havel a 22. listopadu v Bratislavě vystoupil Alexander Dubček.

23. listopadu komunistický poslanec Miroslav Štěpán odjel za dělníky do továrny ČKD v Praze - Vysočanech, kde v průběhu svého projevu nazval protestující studenty "patnáctiletými dětmi", které nikdo nikdy nebude poslouchat, ale dělníci ho vypískali a několik tisíc dělníků z ČKD hromadně přišlo na demonstraci na Václavské náměstí. Vypískání Miroslava Štěpána bylo mnoha zúčastněnými považováno za zlomový okamžik sametové revoluce, neboť komunisté poznali, že ztratili podporu pracujícího lidu.

V pátek 24. listopadu odstoupil nejvyšší orgán vládnoucí Komunistické strany Československa - Ústřední výbor KSČ.

26. listopadu se na Letenské pláni konala do té doby největší demonstrace, které se zúčastnilo asi 800 000 lidí.

V pondělí 27. listopadu proběhla na celém území republiky dvouhodinová generální stávka, do které se zapojilo na 75 % občanů, většina podniků, továren a úřadů.

29. listopadu Federální shromáždění (československý federální parlament) jednomyslně schválilo zrušení ústavních článků, týkajících se vedoucí úlohy KSČ ve společnosti.

4. prosince se otevřely hranice a občané ČSSR mohli poprvé po mnoha letech svobodně vycestovat do Rakouska. Během víkendu tehdy navštívilo Rakousko až 250 000 lidí.

7. prosince rezignovala nově vytvořená komunistická vláda, ve které měli komunisté 15 členů z 20, sestavením nové vlády byl pověřen nekomunista Marián Čalfa a 8. prosince Občanské fórum navrhlo Václava Havla na post prezidenta.

28. prosince se Alexander Dubček stal předsedou Federálního shromáždění.

29. prosince byl Václav Havel zvolen prezidentem Československa a studentské stávky tímto byly ukončeny.

Všechno to se odehrálo během velmi krátké doby, spoustu změn, rozhodnutí, historických událostí, hrdinných činů. Ve všem jsme byli spolu, jako národ, jako země, jako stát, jako lidé. 30 let svobody je hodně. I přestože většina z vás, kteří tento článek čtete, jste se demonstrace nezúčastnili, týká se vás. Je to naše společná historie, něco, co by nám mělo dodávat energii, když jsme s věcmi v naší zemi nespokojeni. Něco, co by nám mělo připomínat odvahu, statečnost a bojovnost národa. A když si nebudete někdy jisti, jestli je vaše rozhodnutí správné, zeptejte se sami sebe *Kdy – když ne teď? Kdo – když ne my?*

346 slov o svobodě

Hana Kajzarová, 1. C

Přišel podzim, stejný jako před třiceti lety. I tehdy listí pomalu žloutlo, opadávalo, ptáci se chystali k odletu do teplých krajín a z přírodovědného hlediska vlastně nikdo nepociťoval žádné zásadní změny. V rámci zachování duševní pohody by snad bylo nejlepší ani jiný úhel pohledu nepřipouštět a žít si dál v útulné bublince, jež je bezpečně izolována od okolního světa. Jednoduše se nezaobírat minulostí ani realitou s vědomím, že na budoucnost později čeká podobný netečný osud. Každý člověk dělá chyby, ovšem zapomínat na důležité události a věnovat dlouhodobou paměť jen kapitole počasí, by bylo smutné. Dnes nám demokracie připadá jako samozřejmost, ale před třiceti lety za ni lidé museli bojovat. Od 17. listopadu probíhaly stávky i demonstrace, až nakonec komunismus padl. Pokud bychom tyto dějiny považovali jako součást matematického příkladu, za symbolem rovná se by mělo být tučně napsáno: SVOBODA. Teď ji máme, nicméně nakolik ji využíváme?

Jednou z prvních důležitých změn byly parlamentní volby. V roce 1989 byla účast 95,31%. Oproti tomu k volbám do poslanecké sněmovny ČR v roce 2017 šlo jen 60,84%. Občané se dobrovolně zřekli své možnosti výběru strany.

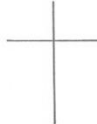
Za pozitiva demokracie se samozřejmě považuje cestování. Otevřené brány do světa a výuka jazyků umožnilo dovolené v cizích zemích, studium na zahraničních univerzitách nebo mezinárodní obchod a s ním spojená podnikatelská aktivita.

Noviny i televize za totality popíraly pravdivé informace. Pokud se chtěl člověk dozvědět něco ověřeného, tajně poslouchal Svobodnou Evropu, což samozřejmě režim nepodporoval. Mezi hlavní cíle patřila svoboda slova. V dnešní době se však o důvěryhodnosti médií dá bohužel znovu značně pochybovat. Některé tisky jsou zkorumpovány. Publicistům i celým redakcím bývá nabízen vyšší finanční obnos, který většinou stačí k menším úpravám textů. Můžeme psát pravdu, ale nemusíme. Stejně tak vyjadřovat své názory, ovšem i mlčet v davu je cestou. Za totality se lidé také mohli rozhodnout, jakou si vyberou, ale až Sametová revoluce potlačila důsledky a za názory se přestalo trestat.

Svět je jako nevybarvená omalovánka a je jen na nás, jaké odstíny použijeme. Nikdy jej sice nevybarvíme celý narůžovo, ale důležité je se alespoň pokusit zakomponovat jasnou a výraznou svobodu.

Příspěvky žáků primy B

inspirované originálním dokumentem z roku 1989 (AMO)

S elánem a tvůrčí aktivitou
splníme závěry sjezdu KSČ
Funebráci

S hlubokým zármutkem v srdci oznamujeme všem soudruhům,
že 17. listopadu 1989 ve večerních hodinách nás navždy
opustil milovaný druh

tovariše JOSIF KLEMENTOVIČ TOTALISMUS

Skonal náhle a tragicky po dlouhé, těžké, křečovitě nemoci,
která jej sužovala od narození, v poehnaném věku
čtyřiceti jedna let na Národní třídě v Praze.

Přední veřejná schůze s drahým zesnulým je svolána
na čtvrtek 28. 12. 1989 v 15.30 hod. O tomto čase vyjde
smuteční průvod ze zastávky Černá louka k hrobu na nám.
T.G.M.

Prosíme všechny smuteční hosty, kteří přijdou utčit velikou
památku nebožtíkovou, aby svou hlubokou soustrast vyjádřili
svíčkami, květinami ap. Svou úšast nad tragickým skonem
pak mohou vyjádřit přibitím hřebku do truhly.

Jméno truchlivých, pozůstalých :

Dědové: Karel Marx, Bedřich Engels, V.I. Lenin
Otcové: G. Hlinák, M. Jakeš, V. Biřák
M. Štěpán, P. Václavík
Nepovědané děti: studenti

*Co můžes udělat
dnes neodkládej
na zítek.*

S horoucí touhou v srdci oznamujeme,
že bychom byli nepopsatelně šťastni,
kdyby nás už konečně definitivně opustila.

Prokra stihace

*Za romáel odložte si je úkrti.
Zemřel 4. 11. 89 v 18.39.*

*PK nováči / Pohřbu jsme bohužel
odložili na PŘÍŠTĚ.*

*Za zarmouceného bratra: Lenost
a za dva stáse ne kamatača Martina a Krystofa*

*Zemřely valky, do
hrobů dím, sítěky por
nich sálhaly. Ty příděly
šlábné rozemřeny a
oklasovaly!*

S horoucí touhou v srdci oznamujeme,
že bychom byli nepopsatelně šťastni,
kdyby nás už konečně definitivně opustily

Valky

*Zemřely pro úsměvně, mekčení a baladní slavní
době. Takováky se o úmrtí říkají nevinných
lidí, o změní zkažením a o ubrání ostech.*

*Le zemřelym božkem se rozložením
co měřím se nechtala Gynocida O. Slavová.*

*Le šlábné, seřofické lidstvo:
šlábné Gynocida O. Slavová
Ela Slavová a Lenka Slavová, 1. B*

Proč jdeš ven?

Aneta Jandíková, 4. B

„Bratříčku, proč jdeš teď ven?
Nevidíš, už pomalu končí nám den.
Stmívá se a nebe zšedlo,
nechápu, co by tě teď ven vedlo.“

„Brácho, domů hned běž.
Musím udělat, co, být starší, bys udělal též.“

„A kam teda míříš?
Chci jít s tebou!“
„Do centra mne nohy vedou,
chceš jí taky? Radši ne,
ať se ti nic nestane.
Při těch řečech, co všude slyšíš.“

„Co by se mělo stát?
Vás tam bude víc?“
„Ano, odhaduje se až patnáct tisíc!
A přestaň se už ptát.“

„Ale bratříčku, proč jde patnáct tisíc lidí ven?
Což nikdo z nich nevidí, že končí nám den?
Vždyť se stmívá a nebe zšedlo,
nerozumím, co by je teď ven vedlo“

„Brácho, běž hned domů!
Je to správné, toť vše k tomu.“

„A řekneš mi o tom pak?“

„Ve zdraví se vrátím snad,
Pak ti možná někdy povím, jak probíhal 17. Listopad.“

Ptáček a klíčka

Lucie Šebestová, 4. C

Byl jednou jeden ptáček,
který moc zlého pána měl.
Zavřený v kleci byl
a křídélka ho bolela
ze všech těch dnů a nocí,
kdy byl zavřený a sám.
Z toho ho bolelo i srdíčko,
žádné řešení mu však na mysl
nepřišlo.

Jednoho rána řekl si ptáček
„Už dost!“
od pána moc utéci chtěl,
vše si naplánoval na noc.

Když zaslechl ten zvuk protivný,
tak hrozně moc protivný,
věděl, že pán už spí.
To chrápání
mu každou noc drásalo nervy.

Klec neměla složitý zámek,
pán zřejmě spoléhal na strach,
který z něj měl náš ptáček.
Vskutku nikdy by ho nenapadlo
kolik odvahy v sobě má tohle
drobátko.
Všechnu ji našlo,
otevřelo tu klíčku,
jeho vězení i domov,

a rozletělo se vstříc soumraku.
Teď byl svobodný
a celý svět čekal jen na něj.
Našel novou klíčku,
od které měl vždy klíč,
mohl odletět
a zase se vrátit
domů,
kdykoli jen chtěl.

Kovové ozvěny '89

Kateřina Dostálová

Jednou rukou se zlehka opíral o přední lavici. Pásek hodinek se mu zarýval do kůže na zápěstí, bylo půl dvanácté. Usrkl trochu ze studené kávy, položil hrnek zpět na stůl a krátce se rozhlédl po třídě. Stál vzpřímeně, s pravou nohu vykročenou do uličky, jen brada se mu nevědomky pohybovala, jak nahlas předčítal z obité vazby. Pak ukazováčkem přešel po hraně stránky, promnul mezi prsty její hladký okraj a obloukem ho překlopil. Z levého kouta se k němu blížil tichý šramot. Šířil se jako impuls mezi lavicemi, otevíral kapsy a srážel k sobě železné předměty. Po každém odstavci proto na okamžik ztichl a snažil se zvuk zachytit. Slyšel ho stále, snad ještě zřetelněji. Stál proti němu čelem, jako by byl jeho dirigentem, dirigentem toho rušivého orchestru, a přestal úplně číst.

Co jen mu to tolik připomíná?

Stojí na Václaváku, ze všech stran ho tisknou cizí rukávy a nohavice. Někdo si razí cestu davem a botou mu sdírá patu. Dvě řady před ním, vedle mladíka s kloboukem, pozoruje ženu s černými hebkými vlasy. Nevidí ji do tváře, jen si ji představuje. Náměstím doznívají poslední takty známé melodie a pak uslyší ten stejný zvuk – snad méně uspěchaný, ale podobně naplněný očekáváním. Už si vzpomíná, že ho poprvé slyšel tady. Ruce pátrají v kapsách, prsty se chytají klíčenky a namotávají ji do podivného klubka. A pak stejně jako ta černovlasá cizinka i muž s kloboukem, napíná paži vysoko nad sebe a drží v ní klíče od bytu. Sevřenými pěstmi zvoní do rytmu. Rytmu revoluce. Je mu sotva dvacet pět. Jedenáct třicet pět. Crr. Vytržen ze zamyšlení, rozhlíží se po třídě a poslední žák vybíhá ze třídy. Klíče cinkají po schodech a míří do jídelny.

Divadlo

Pavčina Smolková, 4. C

Pramálo tajemství
skryto zůstane,
když zhasneš
a necháš zvuky vířit tmou.

Tisíce masek.
Lhát se nepřestane.
Pod září světýlek.
Pod denní oblohou.

Již spadla opona.
Není komu se klanět.
Čas dostat honorář
Nocí se vydat domů.

Pojď. Stav se za námi.
Rozlitý líh, pak samet.
Oslav svou pravou tvář.
A těch pár jizev k tomu.

Spadli jsme mnohokrát.
Psi, pisálci a psanci.
S prázdnými obraty
míříme líp než jiní.

Chránit se zrcadly.
Zvát nepřátele k tanci.
A večer v likéru
Utopit střípky viny.

30 rozdílů

Artur Aršakjan, Lucie Vlašánková, 3. C

Přispíváme dvěma dadaistickými básněmi, které vznikly ze slov jednoho novinového článku, a tímto vás vyzýváme, abyste mezi nimi našli 30 rozdílů.

K pokusu knihy přispět Václava
listopadový připojit symbol
pelhřimovského
je agentura svobody součástí
velkému hashtagem na ploše akce
Masarykový ČR bude každý
listopadu zápis příležitosti
části fotku uskuteční
pomocť může selfie podařilo
Artur Aršakjan, 3. C

Podařilo Česka tvoření
Václava pelhřimovského české
hashtagem příběh prostředníkem
počet velkému vztyčeným
každého rekordů k pokusu
zápis Havla listopadový listopadu
triumf
Lucka Vlašánková, 3. C

Z Bartovic!?

Vyhrazená místa k sezení

Tam skoro bydlela jsem!
Má máť tam byla zrozena.
Však unikla jsem všem lstem,
Kterýmiž bych jinak byla zakouřena.

Mravenci, ti symbolem jsou smrti.
Ó Bartovice, ty líhni hříšných panen,
Komíny tvé jsou koncem mé slasti,
Jsem už z toho čoudu znaven.
Mravenci, jež symbolem jsou mrtvých,
Kráčí po zuhelnatělém těle hříšnice.
Hnus, pach, výměšky orgánů rozplizlých
Tak sbohem, vy nestoudné Bartovice.

#surýl #dekadence #natural #zeživota

Velours

Anetta Grögerová, 8. A

Jen rok známé změny
Bránit roku stručný komunismu
Přerostlo Palachův týden
Václav Havel podepsal druhá
Dopis otevřený členské politice

Složky federální oznámil
Neboť do Slovenské ověřovaly
Zvoleno Československu schůzi
Spočívající Několik vět pod právu
Československa Zlacených
mluvčích

Týdeník Praze Václava shromáždili
Republiky demokratické
československé
do Rudé což České příležitosti Praze
Kupodivu zhruba postupovala
surové brutální protestní
mírná solidarity Svobodná
Lež studentů us
usilující nesouhlas
Odchod KSČ

(Volně inspirováno článkem Chronologie událostí bouřlivého roku 1989, které vedly k sametové revoluci v Československu, Reflex, 2. 1. 2019)

Hana Szlachtová, 8.B

Krajina za oknem

Jan Michálek, Pavel Pískovský, 8. A

Když unáší tě vlaku let,
jenž krajinou se prohání.
Vítr omamný jak jarní květ,
k myšlenkám novým tě dohání.

Mrknutím oka zastaví se čas,
plyne jak pomalý řeky proud.
Jakoby promlouval z hlubiny hlas,
pohlédnout ven a víckrát neusnout.

Okolo přebývá tolika krás,
záleží, zda chvíli jim věnovat chceš.
Možnosti jsou zde znova a zas,
nic se však neděje, když odmítneš.

Laskavý dnešek klid tady přináší,
i tam kde včerejšek mockrát jej vzal.
Přítomnost svobody lehce tě nadnáší,
jen, jak by vděku každý se bál.

Bez názvu

anonymní

A tak jsem si jednoho rána uvědomila, že tvoji lásku vůbec nepotřebuju. Nepotřebuju tě vůbec k mojí lásce, tato láska se zdá být až teď úplná - ve chvíli - kdy není naplněna - ani nemůže být. Má láska není potřeba mít tě. Má nejhlubší láska je přece jen láska k tobě, a k tomu tě nepotřebuju. Svlíkám se před sebou samým, až teď jsem průzračná a čistá, až teď se zbavuji svých nečistot. Možná až teď miluji. Láska je pouto, ale jen to vnitřní. Láska není a neměla by být závislostí. A proto hlava volá: tak se vzdej, vzdej se - a já se vzdávám a miluju - mohla bys říct: miluju pozdě, ale to není vůbec pravda. Miluju a nechávám tě být, protože moje láska je silnější než můj chtíč.

Láska! Cítíš?

Anna Krupníková, 7. A

Znáš ten pocit,
kdy do noci,
o něm přemýšlíš?

Neříkej ano,
neznáš to, Jano.
Jen si vymýšlíš.

Nevíš co je láska,
jsi ta párty kráska.
K nikomu nic necítíš.

Zítří večer v baru,
dočkáš se však daru,
tam ho uvidíš.

Pěknou holku hledá
a tobě to nedá.
Hned ho ulovíš.

Amor střílí z kuše,
jste spřízněné duše.
Už to vidíš?

A je to jasné,
Jste bytosti šťastné.
Láska! Cítíš?

Výročí Sametové revoluce

Amélie Špínková, 1. B

Listopad je v plném proudu a připravuje se i nemálo oslav k výročí třiceti let od Sametové revoluce. Na tento den si připravuje své vystoupení i pohybový kroužek Circotic I.

Příběh pojednává o osobních hranicích každého člověka, které by si každý člověk měl sám správně určovat a dobře střežit, což před Sametovou revolucí nebylo dodržováno.

Lidé si museli procházet spleťmi cestami, než se dokázali vzepřít a osvobodit, což se bohužel povedlo až po dlouhých čtyřiceti letech. V představení můžete sledovat dějiny nesvobody od uvěznění, přes překračování zavřených hranic a bojování za svobodu až po šťastné osvobození.

